

Tijgerlelie

Van Marion Pauw verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Drift

Daglicht

Jetset

Gulzig

De wilden

Hemelen

We moeten je iets vertellen

Zondaarskind

In samenwerking met Stichting CPNB ter ere van
Juni – Maand van het Spannende Boek verscheen

Grijs gebied

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Marion Pauw

Tijgerlelie

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6001 5

© 2023 Marion Pauw

Omslagontwerp Roald Triebels

Foto auteur © Mark Uyl

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Iris en Jelleke

‘Paardenbloemen zijn overal. Hun pluisjes waaien met alle winden mee, landen op braakliggende terreinen, bermes, grasvelden, achtertuinen, en schieten wortel. Ze weten dat ze zich altijd kunnen beroepen op de macht van de meerderheid, maar ze weten ook, al geven ze dat niet graag toe, dat een enkele paardenbloem niemand zal bekoren.

Jij, liefje, bent een tijgerlelie. Koeien vreten jou niet en paardenbloemen moeten jou niet, omdat jij gemaakt bent om op te vallen. Schaam je niet voor je felle kleuren. Ruk niet je bloemblaadjes uit en blijf je bedwelmende geur verspreiden. Maar weinig tijgerlelies durven voluit zichzelf te zijn. Het is een eenzaam bestaan.’

TOEN

MONICA'S LICHAAM WERD beneden bij het riviertje gevonden, slechts gekleed in een lichtblauwe jurk, zonder schoenen aan. Ze lag erbij als een engel, de mousseline als vleugels om haar heen gedrapeerd, haar huid smetteloos als albast, haar ogen opengesperd, alsof ze de hemel had zien opengaan. Haar donkerrode teennagels staken af tegen de besneeuwde achtergrond. Een prachtige dode, bijna feeëriek. Daar waren de lijkschouwer en de helikopterpiloot het meteen over eens.

Samen met mijn huisgenoten keek ik toe hoe haar lichaam op een brancard werd getild. Lijkstijfheid was al een tijdje ingetreden, waardoor het leek alsof ze een standbeeld aan het verplaatsen waren. Een laken werd over haar heen gelegd. Terwijl ze haar naar het hotel droegen, kroop een stukje lichtblauwe stof onder het laken vandaan en hing het als een draperie aan de zijkant.

Onder het lopen legde Almar even zijn hand op mijn schouder. Hij zag er verslagen uit. Ik wist niet wat hij wilde met die hand. Was het een vraag om vergeving? Of zag hij ons als twee vrienden die iets ergs doormaakten en steun bij elkaar zochten?

Wat het ook was, ik schudde zijn hand van me af.

Opeens werd het witte landschap opgelicht en zag je aan de takken van bomen de ijspegels glinsteren. Ik bleef staan en sloot mijn ogen. Even bestond de wereld alleen nog maar uit het rood van de binnenkant van mijn oogleden en de warmte op mijn gezicht. Het moment duurde niet lang. Een wolk schoof voor de zon nog voordat die de overkant van het dal had bereikt en ik was weer terug in de snijdende kou.

NU

DE PIL IS KLEIN EN WIT. Ik weet dat ik hem in mijn mond moet stoppen, een slok water moet nemen en hem door moet slikken. Toch houdt iets me tegen. Ik sta daar maar in mijn badkamer met de strip in mijn handen. Heb ik dit echt nodig? Het voelt als opgeven, maar tegelijkertijd heb ik de hoop dat deze pil dé oplossing gaat zijn voor al mijn problemen. Waarom aarzel ik dan?

‘Hoelang wil je zo blijven staan?’ zeg ik hardop tegen mezelf. Het is negen uur. Ik heb om tien uur een Zoomafspraak met een nieuwe cliënt en ik moet me nog douchen en aankleden. Ik druk de pil uit de strip, maar nog steeds neem ik hem niet in. We hebben dit uitgebreid besproken en ik sta hier helemaal achter, dus waarom voel ik dan zo’n weerstand? Een snik die ik niet aan zag komen ontsnapt uit mijn keel. Soms heb ik geen idee hoe het écht met mij gaat, omdat ik zo goed ben geworden in het verbloemen van emoties. Mijn hoofd en romp hebben elk contact met elkaar verloren. Ook nu overvalt het verdriet dat kennelijk in mij leeft me volledig. Maar ik moet sterk zijn. Ook al is mijn fundament het langzaam aan het begeven, het behang moet netjes blijven zitten.

Bovendien, ik heb helemaal geen tijd om te huilen.

Ik sluit mijn ogen en adem nog een keer uit door mijn mond. Dit is veel moeilijker dan ik had gedacht. Misschien is er nog wel een homeopathisch druppeltje dat ik kan proberen; schijnt sint-janskruid niet goed te werken?

Volgens mijn psychiater ben ik de ideale patiënt voor antidepressiva. 'Voor iemand zoals jij kan een pilletje per dag net dat steuntje in de rug geven. Je moet nu zo hard werken om die continue ondertoon van angst en onzekerheid de baas te blijven en ik gun je graag wat rust.' Ik voelde me al zo lang een drenkeling die zich wanhopig vasthoudt aan een reddingsboei, overgeleverd aan de grillen van de oceaan. En maar hopen dat er ooit land in zicht komt.

Ik ga dit doen, toch?

Ja, ik ga dit doen.

'Daar ga je,' zeg ik tegen de pil. Ik stop hem in mijn mond en slik hem door. Ik kijk mezelf aan in de badkamerspiegel en vraag me af wie ik was geweest als ik andere afslagen had genomen, als andere mensen mijn paden hadden gekruist, als ik anders had gereageerd op bepaalde situaties. Als ik misschien wat... handiger was geweest. Weer voel ik medelijden met mezelf, maar wat heb ik daaraan? Ik glimlach naar mezelf, met doffe ogen, en zeg, niet geheel overtuigend: 'Het komt wel goed, schatje.'

Er is natuurlijk ook bagage uit mijn verleden waar ik wél iets aan heb. Als ik één ding heb geleerd, dan is het wel dit: uiterlijk telt. Je kunt maar beter overkomen als iemand die zichzelf zodanig de moeite waard vindt dat ze haar haar föhnt, zich zorgvuldig opmaakt en een zijden blouse draagt die overduidelijk

niet goedkoop was. Dat je daaronder een versleten joggingbroek en afgetrapte pantoffels draagt, hoeft niemand te weten.

Ik ben meer gespannen dan gebruikelijk voor deze eerste afspraak. Sergio Rob is een zeer succesvolle lifecoach die volle zalen trekt, dure onlinecursussen verkoopt en twee bestsellers op zijn naam heeft staan. Zijn filosofie is dat je alles kunt manifesteren wat je maar wilt. Het enige wat je moet doen is erin geloven. Zijn eerste boek heet *Je hebt het al*. Zijn tweede, min of meer een herhaling van zijn eerste, *Succes houdt ook van jou*. Het boek waarvoor ik ben ingehuurd is een autobiografie. Wie was Sergio Rob voordat hij Sergio Rob werd? En wie is Sergio Rob nu? Maar vooral: hoe zit het met zijn miljoenen, eerste vrouw, de drie boze kinderen met wie hij geen contact meer heeft, zijn tweede vrouw met wie hij een villa op Ibiza bewoont en zijn bijzondere ontmoeting met Barack Obama?

Het is niet de eerste keer dat ik ghostwriter ben voor een bekende Nederlander. Eerder schreef ik de autobiografieën van een vlogger die psoriasis heeft en een succesvol huidverzorgingsmerk is begonnen, een wat oudere spelshowpresentator die op zoek was naar eeuwige roem maar het niet kon laten op te scheppen over zijn cokeverslaving en bezoeken aan hoerenclubs (mijn bestverkochte boek tot nu toe) en een zangeres die vrijwel onbekend was totdat ze een relatie kreeg met een veel oudere vastgoedmiljonair en uitgroeide tot Instagramicoon. Haar prestaties behelzen niet meer dan het maken van amechtige selfies waar teksten onder staan als *'sunny vibes'*, maar kennelijk zijn mensen daar dol op. Het viel niet mee om tweehonderdvijftig bladzijden over haar vol te pennen – totdat ik via een gesloten Facebookgroep haar eetprobleem op het spoor kwam.

Naar het schijnt hebben één miljoen mensen in Nederland de behoefte om een boek te schrijven, van wie de helft een boek over zichzelf. Bij bekende mensen is de behoefte aan een ego-document kennelijk nog groter. Nu word je natuurlijk niet zo maar een beroemdheid en is het inkijkje in 'het wereldje' vaak fascinerend, maar schrijven, dat kan niet iedereen. Daarom zijn er mensen zoals ik om het daadwerkelijke werk te doen.

In het begin houden mijn cliënten van me. Nooit stelde iemand zulke belangstellende vragen, nooit voelden ze zich zo gezien. Met mijn ogen op hen gericht voelen ze zich nog interessanter dan ze al deden.

Na afloop zijn ze zonder uitzondering pissig. Als het aan de sterren zelf ligt, wordt het boek één grote reclamefolder, een verlengstuk van hun Instagramaccounts waarin elke foto gere-toucheerd is en ze nooit een badhairday hebben. Daarom neem ik al onze gesprekken op. Van tevoren vertel ik precies wanneer de band loopt en wanneer hij stopt, en dat ze in die tijd zelf op hun woorden moeten letten. Eenmaal gezegd is gezegd. Ik wil een authentiek resultaat. Authentiek is een woord dat het goed doet bij mensen die niets anders doen dan continu bevestiging zoeken voor hoe geweldig ze zijn, dus allemaal zijn ze het hiermee eens. In het begin letten ze nog op hun woorden, maar die alertheid verliezen ze al snel. De drang om hun hart uit te stor-ten is altijd groter. En ik zou wel gek zijn om dan op de pauze-knop te drukken.

Ik wil juist de zwarte randjes, de dingen die schuren, de din-gen waar ze wakker van liggen. Deze minder fraaie kanten ma-ken wat mij betreft het boek, dus een cliënt moet wel met heel goede argumenten komen wil ik nog iets veranderen.

Ik ben niet de enige die er zo over denkt, want mijn 'autobiografieën' zijn stuk voor stuk bestsellers geworden. Nooit ben ik in een dankwoord genoemd, maar ik incasseer wel de helft van de royalty's, dus mij hoor je niet klagen.

Sergio Rob is slim, strooit de hele dag met oneliners en is bekend met gesprekstechnieken. Wat dat betreft zal het lastiger worden om een goed verhaal uit hem te trekken. Hij roept wel dingen als 'juist van falen leer je het meest', maar laat ondertussen alleen maar een witgebleekte kaarsrechte glimlach zien.

Ik neem een kop cafeïnevrije koffie, omdat mijn psychiater me op het hart heeft gedrukt om de eerste twee weken voorzichtig te zijn met alles wat mijn neurochemie kan beïnvloeden. Dan plaats ik mezelf in een gunstig ochtendlicht en zet de laptop aan.

Hij logt zeven minuten later dan het afgesproken tijdstip in. Dat irriteert me meteen behoorlijk, maar dat ga ik natuurlijk niet laten merken. Op mijn scherm verschijnt de iconische grijze krullenkop met de priemende bruine ogen. Op de achtergrond zie ik een enorm kunstwerk van Joseph Klibansky. De eerste rijke BN'er met een originele smaak moet nog worden geboren.

'Hey hallo goedemorgen,' zegt hij met een stem die klinkt als warme chocoladevla. 'Hoe is je ochtend tot nu toe?'

'Goed,' zeg ik. 'Leuk om je te ontmoeten. En goed dat je hebt besloten om een boek over jouw levensverhaal te maken. Ik denk dat heel veel mensen er benieuwd naar zijn.'

'Dat hoop ik maar,' zegt hij lachend. 'Wat ik ermee wil bereiken is dat mensen zien dat ook ik niet met een zilveren lepel in

mijn mond ben geboren. En dat iedereen kan bereiken wat ik heb bereikt. Als je er maar in gelooft.’

‘Dat lijkt me een goed uitgangspunt.’ Ik leg hem uit hoe ik te werk ga. We plannen zes bijeenkomsten van een paar uur in. Het liefste loop ik daarnaast af en toe een dagdeel met hem mee, zodat ik hem kan observeren en een beter inzicht krijg in zijn dagelijks leven. Ook vertel ik hem over mijn meedogenloze opnamebeleid.

‘Je mag letterlijk alles over me weten, dus het maakt me niets uit of het bandje loopt of niet. Kun je ook iets over jezelf vertellen? Per slot van rekening gaan we, áls we met elkaar in zee gaan, heel wat tijd met elkaar doorbrengen.’

‘Natuurlijk.’ Ik glimlach. ‘Mijn naam is Liliane Torres, zoals je weet. Ik ben geboren in Spanje en op mijn achtste verhuisde ik met mijn moeder naar Nederland.’

‘Interessant,’ zegt hij. ‘En je vader?’

‘Een niet te achterhalen vakantieflirt in de jaren tachtig,’ zeg ik. ‘Een Nederlander.’

‘Je weet dus niet wie je biologische vader is?’

‘Nee.’

‘Ik kan me voorstellen dat dat je enorm heeft gevormd.’

‘Ongetwijfeld.’ Ik glimlach alsof ik het heel fijn vind, deze aandacht van de grote man zelf. In werkelijkheid bewaar ik altijd de afstand die nodig is om mijn werk goed te kunnen doen. De grap is dat mijn cliënten het niet eens doorhebben. Over jezelf praten werkt verslavend en het mooie is dat ze oprecht denken dat er een vertrouwelijke band ontstaat. En dat is het moment waarop het échte verhaal op tafel komt.

Sergio Rob knikt me nogmaals bemoedigend toe. Kennelijk

is het de bedoeling dat ik nog meer vertel. 'Ik hou van lezen en sporten,' zeg ik dan maar.

'Heb je een relatie?'

Ik voel een lichte hoofdpijn opkomen. Dit zou weleens een vermoeiende klus kunnen worden. 'Nee,' zeg ik.

'Waarom altijd over anderen?'

'Hoe bedoel je?'

'Naar wat ik heb begrepen, werk je uitsluitend als ghostwriter en zelfs in die hoedanigheid wil je niet worden genoemd. Of heb ik dat mis?'

Ik onderdruk de neiging om diep en lang te zuchten. 'Mijn leven is nou eenmaal niet zo interessant.'

'Daar geloof ik helemaal niets van. Waarom zoveel mysterie?'

Ik denk even na over het beste antwoord. 'Grappig dat je dat denkt, want er is geen mysterie. Ik vind het gewoon niet gepast om de aandacht naar me toe te trekken als het over iemand anders gaat.' Een vaag gevoel in mijn hoofd. Het zou door de pil kunnen komen, al lijkt het me sterk dat die al zo snel zoveel effect heeft.

'Ik geloof hier helemaal niets van.'

Ik produceer een lach. 'Je maakt het allemaal veel spannender dan het is.'

'Hier is het laatste woord nog niet over gezegd,' zegt hij. 'Ik denk dat onze samenwerking weleens interessant zou kunnen worden. Heb je mijn boeken gelezen?'

'Uiteraard. Je zult zien dat ik mijn research zeer grondig doe. Zo kunnen we sneller tot een diepere laag komen en hoeven we niet te blijven hangen in alles wat je al honderd keer hebt verteld.' Het vage gevoel is toegenomen, alsof er plotseling een

mistbank is ontstaan die alles dempt. Zelfs mijn eigen stem klinkt ver weg.

‘Mooi zo. Dat klinkt goed. Wat voor jou goed is om te weten... Mensen die een tijdje met mij optrekken, maken allemaal een transformatie door. Of ze dat nou willen of niet. Ben je daar klaar voor?’

Ik probeer te begrijpen wat hij tegen me zegt. Maar mijn aandacht is blijven hangen bij een ingelijste foto van mijn moeder. Ze is zwanger van mij en het lijkt wel of ze steeds dichterbij komt, alsof ze me iets wil vertellen. Maar als ik met mijn ogen knipper, hangt ze weer terug op haar plek.

‘Ik wil dat je volmondig ja zegt. Tegen mij, maar ook tegen de dingen die over jezelf aan het licht komen. Want dat gaat gebeuren. Ongetwijfeld. Ik geloof in radicale eerlijkheid.’

Ik dwing mezelf om weer naar het scherm te kijken. ‘Eh... ja,’ zeg ik. ‘Is goed.’

‘Dat vind je spannend, hè?’ vraagt Sergio Rob. ‘Dat begrijp ik helemaal en dat is ook helemaal niet erg.’

Ik zet mijn nagels hard in mijn arm zodat ik bij zinnen kom. ‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ehm... ik geloof dat ik nog iets in de oven heb staan.’

‘Nog een keukenprinses ook,’ grapt hij. ‘Laten we het kort houden dan. Ik heb hier een heel goed gevoel over. *Let's do this.*’ Hij balt zijn vuist en maakt een boks naar het scherm.

Ik boks terug. ‘Ik verheug me erop.’ De mist in mijn hoofd is inmiddels zo dicht dat er geen verkeer meer doorheen kan rijden, laat staan dat ik nog heldere gedachten kan vormen.

‘Ik laat Ankie, mijn personal assistant, een afspraak met je maken. Goed?’

Mijn focus blijft hangen op zijn linkerwenkbrauw, die geëpileerd lijkt te zijn. ‘Perfect!’ Ik pers er een glimlach uit.

‘Ga maar gauw naar je oven toe!’

Terwijl ik me afvraag wat er ook alweer met de oven aan de hand is, verdwijnt hij uit beeld. De psych had me hiervoor al gewaarschuwd. De inwerking van de pil kan heftig zijn. Er vindt een complete verbouwing in je hersenen plaats, waardoor het geluksstofje serotonine langer blijft hangen. En dat gaat niet zonder slag of stoot. Ik had rekening gehouden met wat hoofdpijn of een lichte vermoeidheid, maar niet met een totale *shutdown*.

Ik sleep me naar de bank, die ontzettend duur was, maar niet eens zo lekker zit. Dat krijg je ervan als je het niet kunt opbrengen om naar een woonwinkel te gaan en alles online bestelt. Ik ga liggen en doe mijn ogen dicht. Vrijwel meteen val ik in slaap.

WONEN AAN ZEE IS WONEN met de wind. Je zou denken dat ik gewend ben aan alle geluiden, maar nog steeds word ik wakker van elke piep, elk kraakje. Vannacht is mijn angst erger dan ooit. Wat als ik word overvallen in mijn eigen huis? Wat als ik een hartaanval krijg en ik pas over een week word gevonden? Wat als de pil alles alleen maar erger maakt?

Ik sta op, loop naar beneden en googel op ‘ervaringen met Sertraline’. Het schijnt normaal te zijn dat de eerste dagen moeilijk zijn, ook hier heeft de psych me voor gewaarschuwd. Hoofdpijn, duizeligheid, misselijkheid, braken, extreme vermoeidheid. Noem een vervelende klacht en je kunt het krijgen. Na een week schijn je af en toe kleine lichtpuntjes te ervaren en na twee tot drie weken zou je gewend moeten zijn en begint je nieuwe leven in pasteltinten.

Op een Amerikaanse website lees ik: *‘fucking love Sertraline.’* De eerste twee weken liep deze man rond als een zombie. Maar na twee weken hel was het alsof iemand het licht aandeed en sindsdien gaat hij fluitend door het leven. ‘Als je in de inwerkingstijd zit en je leest dit,’ schrijft hij, ‘zet dan door. Het gaat je